EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 8.12.2021
COM(2021) 782 final

2021/0411 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA

{SEC(2021) 420 final} - {SWD(2021) 374 final} - {SWD(2021) 377 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Generel baggrund

Som det fremgår af strategien for EU's sikkerhedsunion[1], EU's nye dagsorden for bekæmpelse af terrorisme[2] og EU-strategien til bekæmpelse af organiseret kriminalitet 2021-2025[3] kræver tværnationale trusler en koordineret, mere målrettet og tilpasset reaktion. Selv om nationale myndigheder, der opererer på stedet, er i frontlinjen i bekæmpelsen af organiseret kriminalitet og terrorisme, er en indsats på EU-plan og globale partnerskaber af afgørende betydning for at sikre et effektivt samarbejde og udveksling af oplysninger og viden mellem nationale myndigheder, understøttet af fælles strafferetlige rammer og effektive finansielle midler. Desuden viser organiseret kriminalitet og terrorisme tydeligt, hvor tæt intern og ekstern sikkerhed hænger sammen. Disse trusler spreder sig på tværs af grænserne og manifesterer sig i form af organiserede kriminelle grupper og terrorgrupper, der deltager i en lang række kriminelle aktiviteter.

I et område uden kontrol ved de indre grænser ("Schengenområdet"[4]) bør politifolk i én medlemsstat have lige adgang til de oplysninger, som er tilgængelige for deres kolleger i en anden medlemsstat (på de samme betingelser). Det bør være normen, at de samarbejder effektivt på tværs af EU's grænser. Udveksling af oplysninger om straffesager er således en vigtig forudsætning for at beskytte sikkerheden i Schengenområdet.

Sammen med afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser inden for Schengenområdet blev der vedtaget et sæt regler for udveksling af oplysninger og politisamarbejde i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen. Desuden blev Schengeninformationssystemet (SIS) oprettet. Det består af en fælles database til sikkerheds- og grænseforvaltning i EU med oplysninger om eftersøgte og forsvundne personer og genstande i form af indberetninger.

Ifølge EU's trusselsvurdering af grov og organiseret kriminalitet fra 2021 (EU SOCTA) er over 70 % af de organiserede kriminelle grupper til stede i mere end tre medlemsstater[5]. EU SOCTA og EMCDDA's europæiske narkotikarapport for 2021[6] skitserer en række områder, hvor grov og organiseret kriminalitet ser ud til at være stigende. Samtidig er EU, som det fremgår af dagsordenen for bekæmpelse af terrorisme fra december 2020[7], fortsat i højeste alarmberedskab over for terrorisme.

Schengenområdet er det største område med fri bevægelighed i verden. Det giver mere end 420 millioner mennesker mulighed for at bevæge sig frit, og varer og tjenesteydelser kan udveksles uhindret. Schengenområdet uden grænsekontrol mellem medlemsstaterne er blevet en del af vores europæiske levevis. Schengenområdet er et symbol på Europas indbyrdes

---

1 COM(2020) 605 final.
2 COM(2020) 795 final.
3 COM(2021) 170 final.
4 Schengenområdet består af Belgien, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Island, Italien, Letland, Liechtenstein, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig.
5 Europol (2021), *EU-trusselsvurdering af grov og organiseret kriminalitet (SOCTA)*.
6 Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EMCDDA), *Europæisk narkotikarapport for 2021*.
7 COM(2020) 795 final.

forbundethed og båndene mellem de europæiske borgere[8]. Schengenområdet bidrager også til et velfungerende indre marked og dermed til økonomisk vækst i Unionen[9].

Den stigende mobilitet for personer i EU skaber imidlertid også yderligere udfordringer med hensyn til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitetstrusler og sikring af den offentlige sikkerhed. Næsten 2 millioner mennesker pendlede på tværs af grænserne, herunder 1,3 mio. grænsearbejdere[10]. På trods af at covid-19-pandemien har begrænset mobiliteten inden for EU, vil menneskestrømme sandsynligvis fortsat være vigtige i fremtiden.

I de seneste år er Schengenområdet gentagne gange blevet sat på prøve af en række kriser og udfordringer, som har fået flere medlemsstater til at genindføre kontrol ved de indre grænser. Én af de årsager, som medlemsstaterne har givet som begrundelse for en sådan afgørelse, har været irregulære migranters ukontrollerede sekundære bevægelser[11], som disse medlemsstater anser for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed og dermed begrunder behovet for at genindføre grænsekontrol. I henhold til forordning (EU) 2016/399[12] ("Schengengrænsekodeksen") må midlertidig genindførelse af grænsekontrol kun anvendes i en begrænset periode under ekstraordinære omstændigheder (såsom migrationskrisen i 2015/2016) og som en sidste udvej. Der er navnlig plads til forbedringer med hensyn til anvendelsen af politikontrol og politisamarbejde, herunder med hensyn til udveksling af oplysninger og kommunikation. Disse foranstaltninger kan, navnlig hvis de kombineres, give de samme resultater med hensyn til kontrol af sekundære bevægelser som midlertidig kontrol ved de indre grænser og er mindre indgribende over for den frie bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser.

Det hastigt skiftende kriminelle landskab og mobiliteten for personer tyder på, at et grænseoverskridende samarbejde mellem retshåndhævende myndigheder i EU og Schengenområdet vil være afgørende for at tackle strafbare handlinger og give EU-borgere og tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt, mulighed for at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed på en sikker måde. Der er dog stadig store udfordringer i vejen for, at de retshåndhævende myndigheder kan udveksle oplysninger med deres modparter i andre medlemsstater på en effektiv og virkningsfuld måde. Mulighederne for udveksling af oplysninger varierer stadig meget mellem medlemsstaterne, og det understreger tilstedeværelsen af en vis fragmentering på dette område, hvilket er til skade for effektiviteten og virkningsfuldheden af udvekslingen af oplysninger. Som følge heraf udnytter kriminelle og grupper af kriminelle fortsat denne ineffektivitet til at operere på tværs af grænserne, og irregulære migranters sekundære bevægelser vil fortsat udgøre et problem.

• Forslagets begrundelse og formål

Det overordnede mål med dette forslag er at lovgive om de organisatoriske og proceduremæssige aspekter af informationsudveksling mellem retshåndhævende myndigheder i EU med henblik på at bidrage til en effektiv og virkningsfuld udveksling af sådanne oplysninger og dermed beskytte et fuldt fungerende og modstandsdygtigt Schengenområde. Forslaget berører (navnlig) ikke de regler, der regulerer udvekslingen af oplysninger om indberetninger i SIS via SIRENE-kontorerne ("Supplementary Information Request at the

---

8 Eurobarometer 474: *The Schengen Area*.

9 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.

10 Europa-Kommissionen (2017), *Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner*.

11 Andre hyppige årsager, som medlemsstaterne meddelte, omfattede migrationskrisen i 2015/2016, den vedvarende terrortrussel og covid-19-pandemien.

12 Forordning (EU) 2016/399 ("Schengengrænsekodeksen").

National Entries" — anmodning om supplerende oplysninger ved det nationale grænseovergangssted).

Dette forslag til *direktiv om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder* udgør en del af en sammenhængende pakke, der også omfatter et forslag til Rådets henstilling om styrkelse af det operationelle grænseoverskridende politisamarbejde, et forslag til en forordning om revision af den elektroniske dataudvekslingsmekanisme for politisamarbejde ("Prüm II") samt et forslag om ændring af Schengengrænsekodeksen som fastsat i Kommissionens meddelelse fra juni 2021 "*En strategi for et fuldt fungerende og robust Schengenområde*"[13]. Sammen har disse forslag til formål at etablere en kodeks for politisamarbejde med det formål at strømline, forbedre, udvikle, modernisere og lette retshåndhævelsessamarbejdet mellem de relevante nationale agenturer og dermed støtte medlemsstaterne i deres bekæmpelse af grov og organiseret kriminalitet og terrorisme.

Under fuld hensyntagen til den udtalelse, som medlovgiveren har afgivet, er dette forslag baseret på resultaterne i den ledsagende konsekvensanalyse. Disse resultater omfatter også oplysninger, analyser og henstillinger fra Schengenevalueringerne vedrørende politisamarbejde, der er gennemført i løbet af de seneste seks år, meddelelsen fra Kommissionen om vejen frem med hensyn til at tilpasse reglerne i den tidligere tredje søjle til databeskyttelsesreglerne[14], de omfattende høringer af relevante interesserede parter i de seneste to år og de vigtigste af Rådets vejledende dokumenter, der er udarbejdet for de sidste 15 år. På grundlag af denne kombinerede analyse blev der udpeget tre hovedmål. Formålet med nærværende forslag er at nå disse mål ved at tage fat på tre underliggende problemstillinger.

(1) Mangel på klare og solide fælles regler for udveksling af oplysninger

Det første formål med dette forslag er under præcise, konsekvente og fælles regler at sikre, at **enhver medlemsstats retshåndhævende myndigheder har lige adgang til oplysninger, der er tilgængelige i andre medlemsstater,** med henblik på at forebygge og afsløre strafbare handlinger, gennemføre kriminalefterforskninger eller kriminalefterretningsoperationer, **samtidig med at de grundlæggende rettigheder, herunder databeskyttelseskravene, overholdes.**

Medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder er involveret i daglige grænseoverskridende informationsudvekslinger i forbindelse med operationer til bekæmpelse af strafbare handlinger. **Nationale regler hindrer dog en effektiv og virkningsfuld informationsstrøm**. De generelle regler for udveksling af retshåndhævelsesoplysninger, som har grænseoverskridende betydning blandt medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, er fastsat i Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder (i det følgende benævnt "den svenske rammeafgørelse"[15]), der blev vedtaget i 2006 inden Lissabontraktatens ikrafttræden. Den svenske rammeafgørelse erstattede delvist kapitlet om politisamarbejde i konventionen af 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen[16].

Den svenske rammeafgørelse fastsætter **principperne** for udveksling af oplysninger (principperne om tilgængelighed og lige adgang), **fristen** for besvarelse af en anmodning om oplysninger, de **formularer**, der skal anvendes til at indgive og besvare sådanne

[13] COM(2021) 277 final, 2.6.2021.
[14] COM(2020) 262 final, 24.6.2020.
[15] EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89.
[16] EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

anmodninger, samt de **databeskyttelsesgarantier**, der skal sikres ved behandlingen af disse oplysninger.

I praksis er den svenske rammeafgørelse fra 2006 imidlertid uklar, hvilket hæmmer den fulde gennemførelse af principperne om tilgængelighed/lige adgang til relevante oplysninger i en grænseoverskridende sammenhæng[17]. Som følge heraf hindrer reglerne på nationalt plan fortsat informationsstrømmen på trods af den indsats, der er gjort for at supplere kravene i den svenske rammeafgørelse ved hjælp af ikke-bindende retningslinjer fra Rådet[18]. Den nuværende usikkerhed vil derfor fortsat have en negativ indvirkning på en effektiv og virkningsfuld udveksling af oplysninger, hvilket vil betyde, at der stort set ikke tages hånd om virkningerne for udviklingen af EU's sikkerhedslandskab og den øgede mobilitet på tværs af grænserne.

Derfor vil etableringen af en retlig ramme ved hjælp af et direktiv til disse formål give mulighed for bedre overvågning og håndhævelse af reglerne på EU-plan og nationalt plan, samtidig med at der sikres konvergens af den nationale praksis, hvorved effektiviteten og virkningsfuldheden af informationsstrømmene mellem medlemsstaterne forbedres.

(2) Mangel på fælles strukturer og effektive forvaltningsværktøjer til udveksling af oplysninger

Det andet formål med dette forslag til direktiv er at tilnærme fælles minimumsstandarder med henblik på at sikre, at centrale kontaktpunkter fungerer effektivt. Disse fælles minimumskrav omfatter sammensætning, strukturer, ansvar, personale og teknisk kapacitet.

Medlemsstaterne er ansvarlige for opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed[19]. De kan i princippet frit tilrettelægge deres retshåndhævende myndigheder og tjenester, som de finder det hensigtsmæssigt. Hvad angår samarbejdsstrukturer på retshåndhævelsesområdet har alle medlemsstater oprettet eller er i færd med at oprette et centralt kontaktpunkt[20] med kompetence til at formidle så mange udvekslinger af oplysninger som muligt. På grundlag af national lovgivning eller interne regler kan de retshåndhævende myndigheder også udveksle oplysninger direkte indbyrdes. Selv om der er udarbejdet forskellige manualer og nationale faktablade for at fremme en harmoniseret tilgang til den måde, hvorpå de nationale centrale kontaktpunkter er tilrettelagt, er der stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til deres struktur, funktioner, midler og kapacitet.

Som følge heraf **har medlemsstaterne ikke altid de nødvendige strukturer til at udveksle oplysninger effektivt og virkningsfuldt med andre medlemsstater**. De nationale centrale kontaktpunkter spiller ikke altid en koordinerende rolle og kan mangle ressourcer til at håndtere det stigende antal anmodninger.

---

17 Disse udestående spørgsmål er navnlig blevet fremhævet i Schengenevalueringerne vedrørende politisamarbejde. Disse landerapportevalueringer understreger, at der findes forskellige praksisser afhængigt af den anden deltagende stat. De omfatter også de af Rådets vejledende dokumenter, som er relevante, og kapitlet om politisamarbejde i konventionen af 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen og de dertil knyttede bi-/multilaterale aftaler.

18 F.eks.: Rådets dok. nr. 5825/20 af 2/12/2020, *Håndbog i udveksling af retshåndhævelsesoplysninger*.

19 Artikel 72 i TEUF.

20 Det centrale kontaktpunkt er det nationale informationsknudepunkt, der centraliserer modtagelse, behandling og fremsendelse af oplysninger til andre lande. Det samler alle de vigtigste europæiske og internationale retshåndhævende kommunikationskanaler (INTERPOL, Europol og SIRENE) under samme forvaltningsstruktur.

De er navnlig ikke altid udstyret med de nødvendige informationsforvaltningsværktøjer (f.eks. et sagsforvaltningssystem med en fælles resultattavle og automatisk data-upload og krydstjek). Endvidere har **de centrale kontaktpunkter ikke altid direkte og brugervenlig adgang til alle relevante europæiske og internationale databaser** og platforme. Desuden har nogle centrale kontaktpunkter begrænset adgang til **relevante nationale databaser**, hvilket yderligere forsinker den overordnede proces med udveksling af oplysninger. Desuden kan de centrale kontaktpunkter mangle ressourcer til rettidigt og effektivt at håndtere det stigende antal modtagne anmodninger. Denne stigende tendens har ikke altid været ledsaget af en forholdsmæssig forøgelse af menneskelige ressourcer og IT-ressourcer.

En moderne informationsforvaltningsarkitektur, der allerede er i brug ved nogle "avancerede" centrale kontaktpunkter, kan mindske belastningen af de begrænsede menneskelige ressourcer ved at integrere de oplysninger, som de kompetente myndigheder ligger inde med, i deres respektive databaser og derved også overvåge og spore fristen for svar på anmodninger om oplysninger[21]. Databaser, der er tilgængelige ved de centrale kontaktpunkter, udnyttes heller ikke altid fuldt ud på grund af **mangelfulde søgeværktøjer,** der forhindrer indførelse af translitterationsteknikker[22] og søgefunktioner med fuzzy logik[23]. Informationssystemers mangel på translitteration og søgemuligheder med fuzzy logik forhindrer embedsmænd i at opnå udtømmende resultater (hit) gennem en unik søgning. Som følge heraf skal embedsmændene foretage en ny søgning for hver enkelt personoplysning, de undersøger, hvilket resulterer i en øget arbejdsbyrde, som forsinker søgningen (f.eks. omvendt rækkefølge af for- og efternavn, forskellig stavemåde for den samme person, navnlig grundet brugen af forskellige sprog, alfabeter og diakritiske accenttegn).

På nuværende tidspunkt overskrides fristerne næsten altid, når der kræves en retskendelse. Den **funktionelle tilgængelighed af en judiciel myndighed**, som allerede findes i mere effektive og virkningsfulde centrale kontaktpunkter, vil bidrage til at afhjælpe unødige forsinkelser. Sager, der kræver en retskendelse, kan behandles hurtigere end det, der i øjeblikket er tilfældet, hvilket betyder, at fristerne i disse tilfælde også lettere kan overholdes.

(3) Mangel på almindelig praksis i brugen af eksisterende kommunikationskanaler til udveksling af oplysninger inden for EU

Det tredje formål med dette forslag til direktiv er at rette op på den hastige vækst i antallet af forskellige **kommunikationskanaler, der anvendes til udveksling af retshåndhævelsesoplysninger mellem medlemsstaterne, og samtidig styrke Europols rolle som EU's knudepunkt for strafferetlige oplysninger i forbindelse med lovovertrædelser, der falder ind under dets mandat.**

Ud over en række systemspecifikke sager, der reguleres af EU-retten (dvs. anmodninger om supplerende oplysninger vedrørende indberetninger i SIS skal indgives via SIRENE-kontorerne[24] og udveksling af oplysninger med Europol normalt via ENU'er[25]), har medlemsstaterne ikke aftalt en enkelt kanal for udveksling af oplysninger mellem deres

---

21 Jf. konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag.

22 Translitteration henviser til processen med at repræsentere ord/navne fra ét sprog ved hjælp af et andet sprogs alfabet eller skrivesystem (flersproget navnegenkendelse). F.eks. kan bogstavet "o" være "ò", "ó", "ô", "õ", "ö" eller "ø" alt efter det anvendte sprog/alfabet.

23 En fuzzy database er en database, der kan håndtere usikre eller ufuldstændige oplysninger ved hjælp af fuzzy logik, dvs. evnen til at finde et match, selv når en persons navn er stavet forkert.

24 Udvekslingen af supplerende oplysninger vedrørende indberetninger i SIS skal ske via et enkelt netværk af nationale kontorer kaldet SIRENE-kontorerne.

25 National Europolenhed. Udvekslingen af oplysninger med Europol skal ske via ENU'er ved hjælp af SIENA.

retshåndhævende myndigheder i sager med en EU-dimension, hvilket fører til gentagne overlapninger af anmodninger, unødige forsinkelser og til tider tab af oplysninger.

Som følge heraf anvender medlemsstaterne forskellige kanaler i forskelligt omfang til at anmode om, sende og modtage oplysninger, ofte uden nogen klar, foruddefineret begrundelse[26], hvilket hæmmer en effektiv og virkningsfuld udveksling af oplysninger. Dette fratager også de nationale myndigheder Europols støtte, selv om medlemsstaterne opfordrer agenturet til at være EU's knudepunkt for strafferetlige oplysninger, der kan levere produkter, som er baseret på kvalitative oplysninger.

Centrale kontaktpunkter sikrer ikke altid overvågning af eksisterende kanaler 24 timer i døgnet, hvilket kan have negative konsekvenser for grænseoverskridende sager, der kræver hurtig udveksling af oplysninger. Samtidig udnyttes Europols netværksprogram til sikker informationsudveksling (i det følgende benævnt "SIENA") ikke til fulde på trods af dets skræddersyede egenskaber og en stærk datasikkerhedsinfrastruktur. Selv når medlemsstaterne anvender SIENA, inddrager de **ikke altid Europol (ved at underrette dem),** selv om de udvekslede oplysninger falder inden for Europols mandat. Dette kan skabe betydelige informationshuller på EU-plan.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Nærværende forslag er i overensstemmelse med eksisterende og kommende politiske bestemmelser inden for retshåndhævelsessamarbejde. Retshåndhævelsessamarbejde er et område med delt kompetence mellem EU og medlemsstaterne. Der er i de seneste år gjort fremskridt med at forbedre samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og lukke det rum, hvori terrorister og kriminelle, der begår alvorlige lovovertrædelser, opererer. Den lovgivningsmæssige ramme for terrorbekæmpelse og udveksling af oplysninger blev forstærket i kølvandet på terrorangrebene i Europa. Efter migrationskrisen i 2015 blev den generelle opbygning af informationssystemer og databaser vedrørende retlige og indre anliggender (RIA) revideret med fokus på interoperabilitet[27] og dynamisk konvergens mellem sikkerhed, grænser og migrationsstyring. Desuden blev et større samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder fremmet på EU-plan gennem offentliggørelse af (ikke-bindende) henstillinger og retningslinjer fra Rådet med henblik på at fremme konvergensen mellem forskellig national praksis.

Da de to dele af retshåndhævelsessamarbejdet hovedsagelig vedrører i) udveksling af oplysninger (som er genstanden for dette forslag) og ii) operationelt grænseoverskridende samarbejde, vil dette forslag indgå i en sammenhængende pakke med det ledsagende forslag til Rådets henstilling om aspekter af operationelt grænseoverskridende politisamarbejde. Denne pakke suppleres af det parallelle forslag til en forordning om revision af den

---

26 En række nationale centrale kontaktpunkter anvender interne retningslinjer, der anbefaler eller kræver specifik brug af en kommunikationskanal til et bestemt formål, hvorved der sikres konsistens, og gentagne overlapninger af anmodninger undgås. Andre centrale kontaktpunkter er imidlertid afhængige af embedsmændenes vaner og præferencer, hvilket resulterer i ineffektiv grænseoverskridende efterforskning.

27 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/817 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende grænser og visum og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2016/399, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240, (EU) 2018/1726 og (EU) 2018/1861, Rådets beslutning 2004/512/EF og Rådets afgørelse 2008/633/RIA (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 27); Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816 (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 85).

elektroniske dataudvekslingsmekanisme for politisamarbejde ("Prüm II"). "Prüm II"-forslaget har til formål at styrke Prüm-udvekslingsmekanismens tekniske arkitektur, udvide dens anvendelsesområde for datakategorier og strømline og fremskynde udvekslingen af oplysninger efter et hit. Det styrkede "Prüm II"-forslag vil give specifikke regler og muligheder for **elektronisk** udveksling af specifikke — og særligt vigtige — datakategorier (f.eks. fingeraftryk, DNA, ansigtsbilleder) inden for den overordnede ramme og de generelle regler for generel informationsudveksling, som nærværende direktiv vil fastsætte.

Som en vigtig foranstaltning til at øge sikkerheden i EU vil nærværende forslag også bidrage til et fuldt fungerende og modstandsdygtigt Schengenområde som fastsat i Schengenstrategien. Forslaget er også i fuld overensstemmelse med forslaget fra 2020 om revision af Europols mandat[28] med henblik på at styrke agenturets mandat til håndtering af store og komplekse datasæt samt med de europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager[29]. Forslaget supplerer den retlige ramme[30] for udveksling af oplysninger om indberetninger i SIS gennem SIRENE-kontorerne. Dette forslag berører ikke alle disse EU-retsakter eller andre, såsom direktiv 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA, med henblik på at lette de kompetente myndigheders adgang til og anvendelse af finansielle oplysninger og bankkontooplysninger med henblik på at forebygge, opdage, efterforske eller retsforfølge alvorlige strafbare handlinger[31].

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Nærværende forslag har til formål at bidrage positivt til et fuldt fungerende og modstandsdygtigt Schengenområde, der giver flere mennesker mulighed for at bevæge sig frit, og hvor varer og tjenesteydelser kan udveksles uhindret, hvilket igen bidrager til et velfungerende indre marked og dermed til vækst for Unionens økonomi. Nærværende forslag er derfor fuldt ud i overensstemmelse med andre af Unionens politikker inden for beskæftigelse, transport og i sidste ende økonomisk vækst i grænseregioner inden for EU, men også i hele EU.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for EU's indsats inden for retshåndhævelsessamarbejdet i EU er afsnit V, kapitel 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Følgende bestemmes i artikel 87, TEUF: "*Unionen etablerer et politisamarbejde, der inddrager alle medlemsstaternes kompetente myndigheder, herunder politi, toldmyndigheder og andre*

---

28 COM/2020/796 final.

29 COM/2018/225 final — 2018/0108 (COD).

30 EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1. Forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold; forordning (EU) 2018/1861 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006; forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU.

31 EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122.

særlige retshåndhævende myndigheder inden for forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger". Nærmere bestemt vedrører artikel 87, stk. 2, litra a), i TEUF foranstaltninger vedrørende indsamling, lagring, behandling, analyse og udveksling af oplysninger, der er relevante for forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger. Nærværende forslag til retsakt skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Der er behov for en EU-indsats for at løse de problemer, der er udpeget i første afsnit af denne begrundelse, på den rigtige måde. Målet om at forbedre informationsstrømmene mellem de relevante retshåndhævende myndigheder og med Europol kan ikke i tilstrækkelig grad opnås, hvis medlemsstaterne handler hver for sig. På grund af kriminalitetens og terrorismens grænseoverskridende karakter er medlemsstaterne nødt til at hjælpe hinanden. Målet kan derfor bedre nås ved at fastsætte fælles regler for udveksling af oplysninger på EU-plan. Selv om der findes en række nationale og regionale foranstaltninger, vil medlemsstaterne hver især ikke være i stand til at sikre fuld gennemførelse af principperne om tilgængelighed og lige adgang til oplysninger. Hvis medlemsstaterne handler hver for sig og på grundlag af nationale ordninger, vil de ikke kunne overvinde de nuværende forskelle mellem de centrale kontaktpunkter, der hindrer en effektiv og virkningsfuld udveksling af relevante oplysninger på tværs af grænserne. De vil ikke kunne sikre et passende og ensartet niveau af viden om og kapacitet inden for brugen af relevante databaser og kommunikationskanaler.

EU er bedre rustet end de enkelte medlemsstater til at sikre sammenhæng i den indsats, der gennemføres på nationalt plan, håndtere forskellene i national praksis, forebygge dobbeltarbejde, overlapninger og usikkerheder og i sidste ende tilvejebringe en effektiv modforanstaltning mod grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme. EU's indsats som reaktion på de konstaterede problemer forventes at skabe merværdi for hele EU og dermed for dets borgere, da det vil gøre Schengenområdet mere modstandsdygtigt og robust og have en afsmittende virkning på associerede Schengenlande[32]. Fælles EU-regler, -standarder og -krav, der letter udvekslingen af oplysninger om grænseoverskridende kriminalitet mellem retshåndhævende myndigheder, vil skabe betydelige stordriftsfordele og samtidig sikre høje standarder for datasikkerhed og databeskyttelse.

Retshåndhævelsessamarbejde på EU-plan erstatter ikke nationale politikker om intern sikkerhed. Det erstatter ikke det arbejde, der udføres af de nationale retshåndhævende myndigheder. I stedet støtter og styrker indsatsen på EU-plan de nationale sikkerhedspolitikker og de nationale retshåndhævende myndigheders arbejde med at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme.

- **Proportionalitetsprincippet**

Formålet med nærværende forslag er at konsolidere EU's retlige ramme i en enkelt retsakt om udveksling af oplysninger gennem "lissabonisering" af den svenske rammeafgørelse. Det indeholder også bestemmelser, der stammer fra en række af Rådets ikkebindende retningslinjer, som er vedtaget i løbet af de seneste 15 år. I betragtning af medlovgiverens opfordring og den vilje, som medlemsstaterne gav udtryk for i høringsfasen, tager dette forslag til direktiv fat på de udpegede problemer uden at gå ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at nå målet om at sikre effektive og virkningsfulde informationsstrømme mellem medlemsstaterne.

[32] Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz.

- **Valg af retsakt**

På grundlag af tidligere relevante rådskonklusioner[33] sigter Kommissionens nærværende forslag til direktiv mod at opnå effektive og virkningsfulde informationsstrømme mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder ved hjælp af en væsentlig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om informationsudveksling og kommunikation. Dets bestemmelser sikrer, at der tages hensyn til kompetencetildeling samt forskellene i medlemsstaternes retssystemer og -traditioner som anerkendt i traktaterne. I lyset af ovenstående har forslaget til retsakt form af et direktiv.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interesserede parter**

Høringen omfattede **relevante interesserede parter** inden for mange forskellige områder, nationale politi-, told-, rets- og databeskyttelsesmyndigheder, civilsamfundsorganisationer, den akademiske verden og borgere og omhandlede deres forventninger og bekymringer vedrørende styrkelse af retshåndhævelsessamarbejdet i EU[34].

Kommissionen anvendte forskellige **høringsmetoder**, f.eks. målrettede spørgeskemaer, ekspertinterviews, fokusgrupper, casestudier og tematiske workshopper med repræsentanter for medlemsstaterne og associerede Schengenlande. Emnerne og løsningsmodellerne i den konsekvensanalyse, der ledsager nærværende forslag, blev også drøftet i Rådets relevante arbejdsgrupper (f.eks. Retshåndhævelsesgruppen (politi), Retshåndhævelsesgruppen (told) og Den Stående Komité for det Operationelle Samarbejde om den Indre Sikkerhed).

Desuden iværksatte Kommissionen i overensstemmelse med retningslinjerne for bedre regulering[35] en **offentlig høring**. Der er taget behørigt hensyn til **resultaterne af høringsaktiviteterne** (20 svar) ved udarbejdelsen af nærværende forslag[36].

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kontrahenten gennemførte også en lang række høringsaktiviteter — såsom scoping-interviews, spørgeskemaer og onlinespørgeundersøgelser, semistrukturerede interviews, casestudier og fokusgrupper — under udarbejdelsen af undersøgelsen "*Study to support the preparation of an impact assessment on EU policy initiatives facilitating cross-border law enforcement cooperation"* (undersøgelse til støtte for udarbejdelsen af en konsekvensanalyse af EU's politiske initiativer til fremme af grænseoverskridende retshåndhævelsessamarbejde).

- **Konsekvensanalyse**

I overensstemmelse med retningslinjerne for bedre regulering blev der foretaget en konsekvensanalyse med henblik på udarbejdelsen af nærværende lovgivningsforslag. På grundlag af sine konklusioner udpegede Kommissionen tre centrale problemer, som svarer til de tre specifikke hovedmål i nærværende forslag (som nævnt ovenfor). I forlængelse heraf

---

33 Rådets konklusioner om indre sikkerhed og et europæisk politipartnerskab, 13083/1/20.

34 En udtømmende præsentation af høringerne af interesserede parter findes i den konsekvensanalyse, der ledsager nærværende forslag.

35 SWD(2017) 350 af 7.7.2017.

36 EU's kodeks for politisamarbejde — bekæmpelse af grænseoverskridende grov og organiseret kriminalitet (europa.eu)

blev tre løsningsmodeller med forskellige grader af indgriben overvejet med henblik på potentielt at opnå hvert af de specifikke mål[37].

Specifikt mål 1: *Lette de retshåndhævende myndigheders lige adgang til oplysninger i en anden medlemsstat, samtidig med at de grundlæggende rettigheder og databeskyttelseskrav overholdes.*

ved at:

(1) sikre tilpasning af de bestemmelser, der i øjeblikket er indeholdt i den svenske rammeafgørelse fra 2006, til direktivet om databeskyttelse på retshåndhævelsesområdet fra 2016

(2) udvikle en række nye bløde ledsageforanstaltninger, såsom uddannelse og vejledning fra Kommissionen om specifikke aspekter af udveksling af retshåndhævelsesoplysninger, hvor det er relevant

(3) forbedre klarheden af bestemmelserne i den svenske rammeafgørelse. Dette opnås gennem en præcisering af den svenske rammeafgørelses anvendelsesområde og en forenkling af dens anvendelse. Der kan også udvikles vejledning fra Kommissionen om de nationale datasæt, der er tilgængelige i de enkelte medlemsstater med henblik på eventuel udveksling, for yderligere at forbedre gennemførelsen, hvis det er relevant

(4) sikre overholdelse af de frister, inden for hvilke oplysninger skal gøres tilgængelige for en anden medlemsstat, herunder hvornår der kræves en retskendelse.

Specifikt mål 2: *Sikre, at alle medlemsstater har et effektivt fungerende centralt kontaktpunkt, herunder når der kræves en retskendelse for at levere oplysninger efter anmodning fra en anden medlemsstat*

ved at:

(1) udvikle en række nye bløde ledsageforanstaltninger, såsom uddannelse, finansiel støtte og relevant vejledning fra Kommissionen, hvis det er relevant

(2) fastsætte fælles minimumskrav til sammensætningen af de centrale kontaktpunkter (herunder når der kræves en retskendelse), deres funktioner, personale og kapacitet.

Specifikt mål 3: *Rette op på den hastige vækst i antallet af forskellige kommunikationskanaler, der anvendes til udveksling af retshåndhævelsesoplysninger mellem medlemsstaterne, og samtidig styrke Europols rolle som EU's knudepunkt for strafferetlige oplysninger i forbindelse med lovovertrædelser, der falder ind under dets mandat.*

ved at:

(1) udvikle en række nye bløde ledsageforanstaltninger, såsom uddannelse, finansiel støtte og vejledning fra Kommissionen om udveksling af oplysninger, hvis det er relevant

(2) kræve, at medlemsstaterne anvender SIENA til al bi- og multilateral udveksling af oplysninger i henhold til det foreslåede direktiv efter en nødvendig overgangsperiode, der sikrer fuld udrulning af SIENA.

Disse foranstaltninger vil **strømline, præcisere, udvikle og modernisere det grænseoverskridende retshåndhævelsessamarbejde og samtidig beskytte de**

[37] Jf. konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag.

grundlæggende rettigheder på en bedre måde, navnlig med hensyn til beskyttelse af personoplysninger (som forklaret nedenfor). De vil også øge Europols støtte til medlemsstaterne i forbindelse med imødegåelse af nye trusler. Den foretrukne løsningsmodel vil gennem fælles minimumsstandarder sikre en stærk konvergens for national praksis med hensyn til centrale kontaktpunkters effektive og virkningsfulde funktion.

De mest positive virkninger af den foretrukne løsningsmodel forventes at hidrøre fra oprettelsen af et centralt kontaktpunkt som en "one-stop-shop" for retshåndhævelsessamarbejde i alle medlemsstater. Oprettelsen af Europols SIENA som standardkommunikationskanal vil bidrage til strømliningen af udvekslingen af retshåndhævelsesoplysninger samt til sikring af, at oplysningerne i Europol (og personoplysninger) er konvergente og sikre. Den foretrukne løsningsmodel indeholder også ledsageforanstaltninger, såsom relevant uddannelse og finansiel støtte, der er centrale katalysatorer for at nå de specifikke mål, der er beskrevet ovenfor. Den foretrukne løsningsmodel afspejler de bedste kumulative virkninger med hensyn til relevans, merværdi, virkningsfuldhed, effektivitet, sammenhæng og proportionalitet. Den trækker på tidligere erfaringer og er på samme tid tilstrækkelig ambitiøs. Den foretrukne løsningsmodel tager behørigt hensyn til de synspunkter, som medlemsstaterne har givet udtryk for, samtidig med at den imødekommer EU-borgernes og -virksomhedernes legitime forventninger. Derved bidrager den foretrukne løsning til at sikre, at Schengenområdet fungerer effektivt og virkningsfuldt.

- **Grundlæggende rettigheder**

Den konsekvensanalyse, der ledsager nærværende forslag, indeholder en analyse af de virkninger, som de enkelte løsningsmodeller, herunder de foranstaltninger, der er planlagt i nærværende forslag til direktiv, potentielt har for borgernes grundlæggende rettigheder. Alle løsningsmodeller vedrørende udveksling af oplysninger mellem retshåndhævende myndigheder har pr. definition indvirkning på retten til beskyttelse af personoplysninger som fastlagt i artikel 8 i EU's charter om grundlæggende rettigheder (i det følgende benævnt: "chartret") og artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Løsningsmodellerne har også en potentiel indvirkning på andre grundlæggende rettigheder, såsom dem, der er beskyttet af artikel 2 (ret til livet), 3 (ret til respekt for menneskets integritet), 6 (ret til frihed og sikkerhed), 17 (ejendomsret) og 45 (fri bevægelighed og opholdsret) i chartret. I konsekvensanalysen blev det fastslået, at de valgte løsningsmodeller er forholdsmæssige, da de er begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at opnå målet om at beskytte den indre sikkerhed i Schengenområdet og samtidig beskytte den frie bevægelighed for personer[38].

Endvidere forventes det, at tilpasning af de relevante regler om udveksling af oplysninger med henblik på retshåndhævelse til de efterfølgende vedtagne og gældende regler om behandling af personoplysninger med henblik på retshåndhævelse (i henhold til direktivet om databeskyttelse på retshåndhævelsesområdet fra 2016; i det følgende benævnt: "retshåndhævelsesdirektivet"[39]) har en positiv indvirkning på beskyttelsen af borgernes grundlæggende rettigheder. Brugen af SIENA som kommunikationskanal vil også øge sikkerheden i systemerne til behandling af personoplysninger og deres generelle beskyttelse mod eventuel misbrug. Da retshåndhævelsesdirektivet fastlægger og sikrer det krævede niveau for beskyttelse af personoplysninger i Unionen, er der ingen grund til at gå videre end det. I stedet vil tilpasningen sikre fuld overensstemmelse med EU's regler om beskyttelse af

38 Jf. konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag.

39 Direktiv (EU) 2016/680, EUT L 119 af 4.5.2016.

personoplysninger, herunder reglerne i retshåndhævelsesdirektivet. På denne måde gennemføres Kommissionens tilsagn i en meddelelse fra 2020 om "*at fremsætte et forslag til lovgivning, der som minimum indebærer en ændring af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA med henblik på at sikre den nødvendige tilpasning af databeskyttelsesreglerne. Forslaget vil blive fremlagt i sidste kvartal af 2021*"[40].

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Europol har udarbejdet et skøn over potentielle omkostninger, selv om de i høj grad afhænger af de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte nationale IT-strukturer og retlige parametre. Disse omkostninger er blevet rapporteret i den konsekvensanalyse, der ledsager nærværende forslag. De nødvendige IT-opgraderinger i både centrale kontaktpunkter og politi- og toldsamarbejdscentre[41] blev anslået til maksimalt at beløbe sig til et **engangsbeløb** på **11,5 mio. EUR.** Dette beløb skønnes at være fordelt som følger:

– 1,5 mio. EUR til oprettelse af sagsstyringssystemer (CMS) i ti medlemsstater (endnu ikke udstyret)

– 1 mio. EUR til at integrere SIENA i CMS'et for de centrale kontaktpunkter i 20 medlemsstater (endnu ikke udstyret)

– 2,25 mio. EUR til at etablere forbindelse mellem politi- og toldsamarbejdscentre og SIENA i højst 45 politi- og toldsamarbejdscentre (14 ud af 59 er allerede forbundet)

– 6,75 mio. EUR til at oprette CMS'er i højst 45 politi- og toldsamarbejdscentre (45 x 150 000 EUR).

Disse omkostninger (engangsinvestering) anses for acceptable, står i **rimeligt forhold** til det udpegede problem og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå de specifikke mål fastsat i nærværende forslag til direktiv. Det bør bemærkes, at medlemsstaterne under alle omstændigheder arbejder på at modernisere deres IT-systemer (også i forbindelse med interoperabiliteten mellem EU-informationssystemer). Dette giver god mulighed for en omkostningseffektiv gennemførelse af de ændringer, der er planlagt i nærværende forslag. Disse skøn dækker ikke uddannelsesbehov, da omkostninger til uddannelse, navnlig i forbindelse med IT-opgraderinger, i høj grad afhænger af de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte nationale IT-strukturer og retlige parametre.

Under alle omstændigheder bør omkostningerne på nationalt plan dækkes af medlemsstaternes programmer under Fonden for Intern Sikkerhed[42]. Fonden for Intern Sikkerhed har det specifikke mål at *"forbedre og lette udvekslingen af oplysninger"* og "*forbedre og intensivere grænseoverskridende samarbejde*"[43]. Ved udarbejdelsen af deres nationale programmer opfordres medlemsstaterne således til at medtage aktiviteter, der er relevante for gennemførelsen af det planlagte direktiv, med udtrykkelig henvisning til centrale kontaktpunkter og politi- og toldsamarbejdscentre, og forbindelsen til SIENA. Da nogle medlemsstater er mere avancerede end andre med hensyn til deres samarbejdsniveau, vil omkostningerne ved at gennemføre det foreslåede direktiv variere fra medlemsstat til medlemsstat.

---

40 COM/2020/262, *Det videre forløb med tilpasning af den tidligere tredje søjle i EU-retten til databeskyttelsesreglerne.*

41 Politi- og toldsamarbejdscentre er regionale informationsknudepunkter, der er oprettet i grænseregioner mellem to eller flere medlemsstater. De består af personale fra disse medlemsstaters retshåndhævende myndigheder. Indtil videre er der oprettet 59 politi- og toldsamarbejdscentre i hele Europa.

42 Forordning (EU) 2021/1149.

43 Jf. artikel 3, stk. 2, litra a) og b), i forordning (EU) 2021/1149.

Ud over de omkostninger, der potentielt dækkes af medlemsstaternes programmer under Fonden for Intern Sikkerhed, vil der ikke blive afholdt andre omkostninger på EU-plan.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Vurderingen af virkningerne af de foreslåede foranstaltninger afhænger af de oplysninger, der skal modtages fra medlemsstaterne. Derfor indeholder nærværende forslag **bestemmelser om indsamling af dataindikatorer**. Ansvaret for indsamlingen af de relevante overvågningsdata bør ligge hos de nationale myndigheder, ideelt set de centrale kontaktpunkter. Efterfølgende vil overvågningen af disse aktivitetsindikatorer blive anvendt til at informere om anvendelsen af de foreslåede foranstaltninger.

I forlængelse heraf kræves det i nærværende forslag, at Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, hvori det vurderes, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette foreslåede direktiv. I henhold til den relevante artikel skal Kommissionen også forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet med en vurdering af direktivets merværdi fem år efter ikrafttrædelsen og overveje en eventuel revision af direktivet, hvis det er relevant.

Ud over dette forslag til retsakt vil Kommissionen i kraft af sin administrative autonomi nedsætte en **uformel ekspertgruppe** bestående af eksperter fra hver enkelt medlemsstat, som skal rådgive og støtte Kommissionen i overvågningen og anvendelsen af direktivet, herunder i forbindelse med udarbejdelsen af Kommissionens vejledninger. Denne ekspertgruppe kan inkludere den eksisterende uformelle leder af netværket af centrale kontaktpunkter. Sidst, men ikke mindst, vil evaluerings- og overvågningsmekanismen til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne på området for politisamarbejde fortsat blive gennemført i overensstemmelse med Rådets gældende forordning[44] og eventuelt i overensstemmelse med en eventuel ændring heraf[45]. Disse evalueringsrapporter har hidtil omfattet gennemførelsen af den svenske rammeafgørelse. Fremtidige evalueringer vil omfatte anvendelsen af det planlagte nye direktiv.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Dette forslag til direktiv er opdelt i seks kapitler:

(1) Generelle bestemmelser om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger (artikel 1-3)

Det første sæt bestemmelser bygger på strukturen og indholdet af den svenske rammeafgørelse, der har været i kraft siden 2006. Desuden bringes dets anvendelsesområde og indhold i overensstemmelse med bestemmelserne om politisamarbejde (afsnit V, kapitel 4) som indført ved Lissabontraktaten, der trådte i kraft i 2009.

Artikel 1 definerer anvendelsesområdet for de horisontale regler for udveksling af oplysninger med henblik på at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger. Bestemmelserne i

[44] EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27.

[45] Forslag til Rådets forordning om indførelse og anvendelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1053/2013, COM/2021/278 final af 2.6.2021.

nærværende direktiv finder anvendelse, medmindre andet er reguleret ved andre specifikke EU-retsakter.

Artikel 2 definerer en række nøglebegreber, såsom de myndigheder, der er omfattet af de horisontale regler om udveksling af oplysninger, de pågældende strafbare handlinger og typen af oplysninger, der er tilgængelige for de retshåndhævende myndigheder.

Artikel 3 skitserer tre principper, der skal overholdes ved udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne i henhold til direktivet: princippet om lige adgang, der fastslår, at der i det væsentlige skal være de samme betingelser for udveksling af oplysninger inden for en medlemsstat og mellem medlemsstater, tilgængelighedsprincippet, hvoraf det fremgår, at hvis der foreligger oplysninger om en strafbar handling i en medlemsstat, skal disse generelt også gøres tilgængelige for andre medlemsstater, og fortrolighedsprincippet, der sikrer, at medlemsstaterne overholder hinandens fortrolighedskrav, når de behandler sådanne oplysninger, ved at sikre et ensartet beskyttelsesniveau.

(2) Udveksling af oplysninger via det centrale kontaktpunkt (artikel 4-6)

I artikel 4 fastsættes en række krav vedrørende anmodninger om oplysninger, der sendes til det centrale kontaktpunkt. Dette vedrører navnlig kriterier, der begrunder anmodningen og kvalificerer dens hastende karakter. Anmodningen skal indgives af det centrale kontaktpunkt i andre medlemsstater eller, hvis en medlemsstat beslutter det, af andre retshåndhævende myndigheder. Det sprog, der anvendes til anmodningen, skal vælges blandt en liste over sprog, som hver medlemsstat er forpligtet til at udarbejde, og som skal offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5 fastsætter en forpligtelse for det centrale kontaktpunkt, der modtager de anmodninger om oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, til at behandle og besvare anmodningerne inden for præcise tidsfrister, som der kun kan afviges fra under visse snævert definerede omstændigheder, nemlig når der kræves en retskendelse. Sådanne oplysninger skal gives på det sprog, der anvendes i anmodningen.

Artikel 6 indeholder en udtømmende liste over grunde, som det centrale kontaktpunkt, når det er objektivt begrundet, kan påberåbe sig for at afslå udleveringen af de anmodede oplysninger, hvilket den relevante myndighed i den anmodende medlemsstat straks skal underrettes om. Der er mulighed for, at det centrale kontaktpunkt kan anmode om præciseringer med hensyn til indholdet af anmodningerne, hvilket vil suspendere de gældende tidsfrister, men kun hvis præciseringerne er objektivt nødvendige for at undgå, at anmodningen afslås. Med hensyn til andre præciseringer, der kan anses for nødvendige, vil en sådan suspendering ikke finde sted.

(3) Anden udveksling af oplysninger (artikel 7-8)

I artikel 7 fastsættes en forpligtelse for medlemsstaterne til at udveksle oplysninger med en anden/andre medlemsstat(er) spontant, dvs. på den relevante myndigheds eget initiativ, uden at der er indgivet en anmodning om oplysninger, når disse oplysninger sandsynligvis kan bidrage til at nå et af de mål, der er angivet i direktivet.

Artikel 8 sikrer, at de relevante centrale kontaktpunkter holdes underrettet om enhver udveksling af oplysninger efter anmodning, bortset fra anmodninger, der indgives til det centrale kontaktpunkt, dvs. enten udveksling af oplysninger efter anmodning, der håndteres direkte mellem de retshåndhævende myndigheder i forskellige medlemsstater, eller anmodninger om oplysninger indgivet af et centralt kontaktpunkt til en retshåndhævende myndighed i en anden medlemsstat. Dette omfatter relevante udvekslinger af oplysninger mellem politi- og toldsamarbejdscentre og andre tilsvarende organer, for så vidt de betragtes som retshåndhævende myndigheder i henhold til det foreslåede direktiv.

(4) Supplerende regler om meddelelse af oplysninger i henhold til kapitel II og III (artikel 9-13)

Artikel 9 omhandler situationer, hvor der i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor de relevante oplysninger er tilgængelige, kræves en retskendelse for at stille disse oplysninger til rådighed enten på anmodning eller spontant og enten af det centrale kontaktpunkt eller af en retshåndhævende myndighed. Med en sådan tilvejebringelse gennemføres og præciseres princippet om lige adgang, hvilket betyder, at der i det væsentlige skal gælde de samme betingelser, når de ønskede oplysninger er underlagt en retskendelse, uanset det faktum at oplysningerne skal gives til en myndighed i en anden medlemsstat og ikke til en myndighed i samme medlemsstat. I denne artikel fastsættes det også, at den pågældende myndighed straks skal træffe alle nødvendige foranstaltninger, både praktisk og retligt, i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning for at indhente en sådan retskendelse så hurtigt som muligt.

I artikel 10 fastsættes visse krav, der har til formål at sikre tilstrækkelig beskyttelse af personoplysninger, navnlig som følge af tilpasningen til reglerne i retshåndhævelsesdirektivet.

I artikel 11 reguleres det sprog, der skal anvendes af centrale kontaktpunkter og retshåndhævende myndigheder i de situationer, der er omhandlet i nærværende direktiv, både hvad angår den faktiske levering af oplysninger og enhver anden kommunikation i forbindelse hermed. Der gælder ikke sådanne sprogkrav for direkte udvekslinger af oplysninger og anden kommunikation som omhandlet i artikel 8. Medlemsstaterne skal opstille en liste over sprog, som de kan acceptere, og denne liste bør omfatte engelsk. Sådanne lister skal offentliggøres af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Med artikel 12 indføres en forpligtelse for centrale kontaktpunkter og alle andre retshåndhævende myndigheder til systematisk at holde Europol underrettet, når udvekslingerne vedrører kriminalitet, der hører under Europols mandat som fastsat i basisretsakten. Denne forpligtelse sikrer, at Europol kan udfylde sin rolle som informationsknudepunkt i EU i forbindelse med oplysninger, der er relevante for retshåndhævelse.

I henhold til artikel 13 skal alle relevante myndigheder anvende — og med henblik herpå være direkte forbundet til — netværksprogrammet til sikker informationsudveksling (SIENA), der forvaltes af Europol, til al udveksling af oplysninger og meddelelser i tilknytning hertil, der er omfattet af direktivet. Disse regler om obligatorisk anvendelse af SIENA finder ikke anvendelse, når specifikke EU-retsakter indeholder forskellige krav til den kommunikationskanal, der skal anvendes, f.eks. til udveksling af oplysninger, der reguleres af SIS-forordningen[46], eftersom udvekslinger i henhold til sådanne specifikke retsakter er udelukket fra nærværende direktivs anvendelsesområde.

(5) Minimumskrav til oprettelse af et centralt kontaktpunkt som en central enhed, der koordinerer udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne (artikel 14-16)

[46] EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1. Forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold; forordning (EU) 2018/1861 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006; forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU.

Det femte sæt bestemmelser fastsætter og bygger på hver medlemsstats forpligtelse til at oprette eller udpege et centralt kontaktpunkt som den centrale enhed, der koordinerer udvekslingen af oplysninger mellem dens retshåndhævende myndigheder og andre medlemsstaters retshåndhævende myndigheder inden for direktivets anvendelsesområde. Der fastsættes en række minimumskrav deri, som alle centrale kontaktpunkter skal opfylde.

I artikel 14 fastsættes det centrale kontaktpunkts opgaver og kapaciteter. For at kunne udføre sine opgaver skal det centrale kontaktpunkt have adgang til de nødvendige oplysninger og systematisk holdes underrettet om alle direkte udvekslinger af oplysninger mellem dets nationale myndigheder og de øvrige medlemsstaters myndigheder. Den faktiske oprettelse eller udpegning af de centrale kontaktpunkter skal inden for en bestemt frist meddeles til Kommissionen, som derefter skal offentliggøre sådanne meddelelser i *Den Europæiske Unions Tidende*.

I artikel 15 fastsættes minimumskrav til sammensætningen af det centrale kontaktpunkt, idet hver medlemsstat overlades en vis fleksibilitet til at fastlægge den nøjagtige organisation og sammensætning af et kontaktpunkt, alt efter hvad der anses for mest hensigtsmæssigt i den enkelte nationale situation, forudsat at kravene i direktivet er opfyldt.

I artikel 16 fastsættes minimumskrav til sagsstyringssystemet for de centrale kontaktpunkter.

(6) Afsluttende bestemmelser

Med de afsluttende bestemmelser sikres det, at gennemførelsen af det foreslåede direktiv overvåges korrekt. For det første overvåges det af medlemsstaterne gennem forpligtelsen til at indsamle og levere et minimumssæt af statistiske data på årsbasis (artikel 17). For det andet af overvåges det af Kommissionen gennem forpligtelsen til at aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet, bl.a. under hensyntagen til de oplysninger, som medlemsstaterne har fremsendt, hvilket for det tredje også gør det muligt for disse to institutioner at overvåge direktivets gennemførelse (artikel 18).

Endelig omhandler artikel 19, 20, 21, 22 og 23 en række nødvendige juridiske og tekniske spørgsmål, nemlig sletning eller ophævelse af allerede eksisterende regler, som reglerne i det foreslåede direktiv erstatter, gennemførelse i national ret samt ikrafttræden og adressater. For så vidt angår de eksisterende regler i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen (artikel 19), erstattes artikel 39 deri kun i det omfang, den vedrører udveksling af oplysninger til det formål, der er angivet i det foreslåede direktiv. Artikel 39 finder fortsat anvendelse på andre former for politisamarbejde, der er omfattet af denne artikel. Derimod er artikel 46 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, som specifikt vedrører en sådan udveksling af oplysninger, fuldstændig afløst af det foreslåede direktiv og udgår derfor.

2021/0411 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 87, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Tværnationale trusler, der involverer kriminelle aktiviteter, kræver en koordineret, målrettet og tilpasset reaktion. Selv om nationale myndigheder, der opererer på stedet, er i frontlinjen i bekæmpelsen af organiseret kriminalitet og terrorisme, er en indsats på EU-plan af afgørende betydning for at sikre et effektivt og virkningsfuldt samarbejde, herunder udveksling af oplysninger. Desuden viser organiseret kriminalitet og terrorisme tydeligt, hvor tæt intern og ekstern sikkerhed hænger sammen. Disse trusler spreder sig på tværs af grænserne og manifesterer sig i form af organiserede kriminelle grupper og terrorgrupper, der deltager i en lang række kriminelle aktiviteter.

(2) I et område uden kontrol ved de indre grænser bør politifolk i én medlemsstat inden for rammerne af gældende EU-ret og national ret have mulighed for at få lige adgang til de oplysninger, der er tilgængelige for deres kolleger i en anden medlemsstat. I denne forbindelse bør det være normen, at de retshåndhævende myndigheder samarbejder effektivt på tværs af EU's grænser. Et væsentligt element i de foranstaltninger, der understøtter den offentlige sikkerhed i et indbyrdes afhængigt område uden kontrol ved de indre grænser, er derfor politisamarbejde om udveksling af relevante oplysninger med henblik på retshåndhævelse. Udveksling af oplysninger om kriminalitet og kriminelle aktiviteter, herunder terrorisme, tjener det overordnede mål om at beskytte fysiske personers sikkerhed.

(3) Udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne med henblik på forebyggelse og afsløring af strafbare handlinger er reguleret ved konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985[47], navnlig i artikel 39 og 46, der blev vedtaget den

[47] Konvention om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19).

19. juni 1990. Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA[48] erstattede delvist disse bestemmelser og indførte nye regler for udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder.

(4) Evalueringer, herunder dem, der er gennemført i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013[49], har vist, at rammeafgørelse 2006/960/RIA ikke er tilstrækkelig klar og ikke sikrer en passende og hurtig udveksling af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne. Evalueringer har også vist, at rammeafgørelsen sjældent anvendes i praksis, til dels på grund af den manglende klarhed, der erfares i praksis, mellem anvendelsesområdet for konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og nævnte rammeafgørelse.

(5) Derfor bør den eksisterende retlige ramme, der består af de relevante bestemmelser i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og rammeafgørelse 2006/960/RIA, ajourføres og erstattes for gennem fastlæggelse af klare og harmoniserede regler at lette og sikre en passende og hurtig udveksling af oplysninger mellem de kompetente retshåndhævende myndigheder i forskellige medlemsstater.

(6) Navnlig bør uoverensstemmelserne mellem de relevante bestemmelser i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og rammeafgørelse 2006/960/RIA afhjælpes ved at medtage udveksling af oplysninger med henblik på at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger og således, for så vidt angår en sådan udveksling, erstatte denne konventions artikel 39 og 46 og dermed skabe den nødvendige retssikkerhed. Desuden bør de relevante regler forenkles og præciseres for at gøre det lettere at anvende dem effektivt i praksis.

(7) Det er nødvendigt at fastsætte regler for de tværgående aspekter af en sådan udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke berøre anvendelsen af EU-rettens regler om specifikke systemer eller rammer for en sådan udveksling, f.eks. i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860[50], (EU) 2018/1861[51], (EU) 2018/1862[52] og (EU) 2016/794[53] , Europa-

---

48 Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2006 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem EU-medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder (EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89).

49 Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 af 7. oktober 2013 om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 om nedsættelse af et stående udvalg for evaluering og anvendelse af Schengenreglerne (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27).

50 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1).

51 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1861 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006 (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 14).

52 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56).

53 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681[54] og 2019/1153[55] og Rådets afgørelse 2008/615/RIA[56] og 2008/616/RIA[57].

(8) Nærværende direktiv regulerer ikke tilvejebringelse og anvendelse af oplysninger som bevismateriale i retssager. Det bør navnlig ikke tolkes som om, at det giver ret til at anvende de oplysninger, der tilvejebringes i henhold til direktivet, som bevismateriale, og det berører derfor ikke noget krav i henhold til gældende ret om at indhente samtykke fra den medlemsstat, der stiller oplysningerne til rådighed, til en sådan anvendelse. Direktivet berører ikke EU-retsakter om bevismateriale, såsom forordning (EU).../... [58] [*om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager*] og direktiv (EU).../... [59] [*om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager*].

(9) Al udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv bør være underlagt tre generelle principper, nemlig tilgængelighed, lige adgang og fortrolighed. Selv om disse principper ikke berører de mere specifikke bestemmelser i direktivet, bør de være retningsgivende for dets fortolkning og anvendelse, hvor det er relevant. Eksempelvis bør tilgængelighedsprincippet forstås som en angivelse af, at de relevante oplysninger, der er tilgængelige for det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder i en medlemsstat, i videst muligt omfang også bør være tilgængelige for andre medlemsstaters myndigheder og kontaktpunkter. Princippet bør dog ikke berøre anvendelsen, hvor det er berettiget, af specifikke bestemmelser i direktivet, der begrænser tilgængeligheden af oplysninger, f.eks. bestemmelser om grundlag for afslag på anmodninger om oplysninger og retskendelse. I henhold til princippet om lige adgang bør adgangen til relevante oplysninger for de centrale kontaktpunkter og de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater desuden i alt væsentligt være den samme som, og derfor hverken mere eller mindre begrænset end, adgangen i den medlemsstat, der anmodes om at udlevere oplysninger, med forbehold af direktivets mere specifikke bestemmelser.

(10) For at nå målet om at lette og sikre en passende og hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne bør det fastlægges, at sådanne oplysninger indhentes ved at rette en anmodning om oplysninger til det centrale kontaktpunkt i den anden berørte medlemsstat i overensstemmelse med visse klare, forenklede og harmoniserede krav. Hvad angår indholdet af sådanne anmodninger om oplysninger, bør det navnlig

---

54 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27. april 2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 132).

55 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122).

56 Rådets afgørelse 2008/615/RIA af 23. juni 2008 om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 1).

57 Rådets afgørelse 2008/616/RIA af 23. juni 2008 om gennemførelse af afgørelse 2008/615/RIA om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 12). Et forslag til forordning om elektronisk dataudveksling med henblik på politisamarbejde ("Prüm II") har til formål at ophæve dele af disse rådsafgørelser.

58 Forslag til forordning, COM/2018/225 final — 2018/0108 (COD).

59 Forslag til direktiv, COM/2018/226 final — 2018/0107 (COD).

specificeres på en udtømmende og tilstrækkelig detaljeret måde, og uden at det berører behovet for en vurdering i den enkelte sag, hvornår anmodninger skal betragtes som hastende, og hvilke forklaringer de som minimum skal indeholde.

(11) De enkelte medlemsstaters centrale kontaktpunkter bør under alle omstændigheder have mulighed for at indgive anmodninger om oplysninger til det centrale kontaktpunkt i en anden medlemsstat, men for at skabe større fleksibilitet bør medlemsstaterne desuden kunne træffe afgørelse om, at deres retshåndhævende myndigheder også kan indgive sådanne anmodninger. For at de centrale kontaktpunkter kan varetage deres koordinerende funktioner i henhold til dette direktiv, er det imidlertid nødvendigt, at en medlemsstats centrale kontaktpunkt, når medlemsstaten træffer en sådan afgørelse, gøres bekendt med alle sådanne udgående anmodninger samt alle meddelelser i forbindelse hermed ved altid at få tilsendt kopier heraf.

(12) Det er nødvendigt at fastsætte tidsfrister for at sikre en hurtig behandling af anmodninger om oplysninger, der indgives til et centralt kontaktpunkt. Sådanne frister bør være klare og forholdsmæssige og tage hensyn til, om anmodningen om oplysninger er hastende, og om der kræves en forudgående retskendelse. For at sikre overholdelse af de gældende frister, samtidig med at der dog gives mulighed for en vis grad af fleksibilitet, hvor det er objektivt begrundet, er det nødvendigt at tillade fravigelser i særlige tilfælde, hvis og i det omfang den kompetente judicielle myndighed i den medlemsstat, der anmodes om oplysninger, har brug for yderligere tid til at træffe afgørelse om udstedelse af den nødvendige retskendelse. Et sådant behov kan f.eks. opstå på grund af det brede anvendelsesområde eller kompleksiteten af de spørgsmål, der rejses i anmodningen om oplysninger.

(13) I særlige tilfælde kan det være objektivt begrundet, at en medlemsstat afslår en anmodning om oplysninger, der indgives til et centralt kontaktpunkt. For at sikre at det system, der indføres med dette direktiv, fungerer effektivt, bør disse tilfælde specificeres på en udtømmende måde og fortolkes restriktivt. Hvis kun dele af de oplysninger, der er berørt af en sådan anmodning om oplysninger, vedrører årsagerne til at afslå anmodningen, skal de resterende oplysninger gives inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv. Der bør være mulighed for at anmode om præciseringer, hvilket bør suspendere de gældende frister. En sådan mulighed bør dog kun gælde, hvis præciseringerne er objektivt nødvendige og forholdsmæssige, idet anmodningen om oplysninger ellers skulle afslås af en af de grunde, der er anført i dette direktiv. Med henblik på et effektivt samarbejde bør det også fortsat være muligt at anmode om nødvendige præciseringer i andre situationer, uden at dette dog fører til suspension af fristerne.

(14) For at have den nødvendige fleksibilitet i betragtning af operationelle behov, der kan variere i praksis, bør der fastsættes bestemmelser om to andre former for udveksling af oplysninger ud over anmodninger om oplysninger, der indgives til de centrale kontaktpunkter. Den første er den spontane meddelelse af oplysninger, dvs. på eget initiativ fra enten det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder uden forudgående anmodning. Den anden er meddelelse af oplysninger som svar på anmodninger om oplysninger, som centrale kontaktpunkter eller retshåndhævende myndigheder har indgivet direkte til de retshåndhævende myndigheder i en anden medlemsstat i stedet for det centrale kontaktpunkt. Med hensyn til begge former bør der kun fastsættes et begrænset antal minimumskrav, navnlig om at holde de centrale kontaktpunkter informeret og, for så vidt angår meddelelse af oplysninger på eget

initiativ, om hvilke situationer der kræver, at der meddeles oplysninger, og hvilket sprog, der skal anvendes.

(15) Kravet om en forudgående retskendelse som forudsætning for meddelelse af oplysninger kan være en vigtig garanti. Medlemsstaternes retssystemer er forskellige i denne henseende, og dette direktiv bør ikke forstås således, at det berører de krav, der er fastsat i national ret, bortset fra at disse krav underlægges den betingelse, at indenlandske udvekslinger og udvekslinger mellem medlemsstaterne behandles på en ensartet måde, både med hensyn til indhold og procedurer. For at minimere eventuelle forsinkelser og komplikationer i forbindelse med anvendelsen af et sådant krav bør det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder, alt efter hvad der er relevant, i den medlemsstat, hvor den kompetente judicielle myndighed er beliggende, træffe alle praktiske og retlige skridt (i samarbejde med det centrale kontaktpunkt eller den retshåndhævende myndighed i en anden medlemsstat, der har anmodet om oplysningerne, hvor det er relevant) for hurtigt muligt at indhente retskendelsen.

(16) Det er navnlig vigtigt, at beskyttelsen af personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten sikres i forbindelse med al udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå bør reglerne i dette direktiv være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680[60]. Det bør navnlig præciseres, at personoplysninger, der udveksles af de centrale kontaktpunkter og retshåndhævende myndigheder, fortsat skal begrænses til de kategorier af oplysninger, der er anført i afsnit B, punkt 2, i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794[61]. Desuden bør der så vidt muligt sondres mellem sådanne personoplysninger ud fra deres grad af nøjagtighed og pålidelighed, idet der skelnes mellem fakta og personlige vurderinger, for at sikre både beskyttelsen af fysiske personer og kvaliteten og pålideligheden af de udvekslede oplysninger. Hvis det viser sig, at personoplysningerne er ukorrekte, bør de straks berigtiges eller slettes. En sådan berigtigelse eller sletning samt enhver anden behandling af personoplysninger i forbindelse med aktiviteter i henhold til dette direktiv bør ske i overensstemmelse med de gældende regler i EU-retten, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 og forordning (EU) 2016/679[62], som dette direktiv ikke berører.

(17) For at give de centrale kontaktpunkter mulighed for hurtigt at tilvejebringe passende oplysninger, enten efter anmodning eller på eget initiativ, er det vigtigt, at de relevante embedsmænd i de berørte medlemsstater forstår hinanden. Sprogbarrierer hæmmer ofte udvekslingen af oplysninger på tværs af grænserne. Derfor bør der fastsættes regler for, hvilke sprog der kan benyttes i de anmodninger om oplysninger, der indgives til de centrale kontaktpunkter, i de oplysninger, som de centrale

---

60 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

61 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

62 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

kontaktpunkter skal give, samt i alle andre meddelelser i tilknytning hertil, f.eks. om afslag og præciseringer. Med disse regler bør der findes en balance mellem respekt for den sproglige mangfoldighed i Unionen og størst mulig begrænsning af oversættelsesomkostningerne på den ene side og de operationelle behov for passende og hurtige udveksling af oplysninger på tværs af grænserne på den anden side. Medlemsstaterne bør derfor opstille en liste, der indeholder et eller flere af Unionens officielle sprog efter eget valg, men som også indeholder ét sprog, der forstås bredt og anvendes i praksis, dvs. engelsk.

(18) Videreudviklingen af Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) som Unionens knudepunkt for strafferetlige oplysninger er en prioritet. Derfor bør der, når der udveksles oplysninger eller meddelelser i tilknytning hertil, uanset om det sker på grundlag af en anmodning om oplysninger, der er indgivet til et centralt kontaktpunkt eller en retshåndhævende myndighed, eller på eget initiativ, sendes en kopi til Europol, dog kun hvis oplysningerne vedrører lovovertrædelser, der er omfattet af Europols målsætninger. I praksis kan dette ske ved automatisk afkrydsning af den pågældende SIENA-boks.

(19) Der er sket en hastig vækst i antallet af forskellige kommunikationskanaler, der anvendes til overførsel af retshåndhævelsesoplysninger mellem medlemsstaterne og af meddelelser i tilknytning hertil, og dette bør der rettes op på, da det hindrer en passende og hurtig udveksling af sådanne oplysninger. Derfor bør brugen af netværksprogrammet til sikker informationsudveksling kaldet SIENA, der forvaltes af Europol i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/794, gøres obligatorisk for alle sådanne overførsler og meddelelser i henhold til dette direktiv; SIENA bør f.eks. anvendes ved indsendelse af anmodninger om oplysninger til centrale kontaktpunkter og direkte til retshåndhævende myndigheder, tilvejebringelse af oplysninger efter sådanne anmodninger og på eget initiativ, fremsendelse af meddelelser om afslag og præciseringer samt fremsendelse af kopier til de centrale kontaktpunkter og Europol. Med henblik herpå bør alle centrale kontaktpunkter samt alle retshåndhævende myndigheder, der måtte være involveret i sådanne udvekslinger, være direkte forbundet til SIENA. I den forbindelse bør der dog fastsættes en overgangsperiode for at muliggøre fuld udrulning af SIENA.

(20) For at forenkle, lette og bedre forvalte informationsstrømme bør medlemsstaterne hver især oprette eller udpege ét centralt kontaktpunkt, der har kompetence til at koordinere udvekslingen af oplysninger i henhold til dette direktiv. De centrale kontaktpunkter bør navnlig bidrage til at begrænse fragmenteringen af rammerne for de retshåndhævende myndigheders arbejde, særlig i forbindelse med informationsstrømme, som reaktion på det voksende behov for i fællesskab at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet såsom narkotikahandel og terrorisme. For at de centrale kontaktpunkter effektivt kan varetage deres koordinerende funktioner vedrørende grænseoverskridende udveksling af oplysninger med henblik på retshåndhævelse i henhold til dette direktiv, bør de tildeles en række specifikke minimumsopgaver og også have en vis minimumskapacitet.

(21) De centrale kontaktpunkters kapacitet bør omfatte adgang til alle de oplysninger, der er tilgængelige i deres egen medlemsstat, herunder gennem brugervenlig adgang til alle relevante europæiske og internationale databaser og platforme i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i gældende EU-ret og national ret. For at kunne opfylde kravene i dette direktiv, navnlig kravene om tidsfrister, bør de centrale kontaktpunkter tildeles tilstrækkelige ressourcer, herunder tilstrækkelig oversættelseskapacitet, og fungere døgnet rundt. I denne henseende kan en reception, der er i stand til at screene,

behandle og videresende modtagne anmodninger om oplysninger, øge kontaktpunkternes effektivitet og virkningsfuldhed. Kontaktpunkter bør også til enhver tid have judicielle myndigheder til rådighed med kompetence til at udstede de nødvendige retskendelser. I praksis kan dette f.eks. gøres ved at sikre sådanne judicielle myndigheders fysiske tilstedeværelse eller funktionelle tilgængelighed, enten i det centrale kontaktpunkts lokaler, eller ved at de kan tilkaldes direkte.

(22) For at de kan udføre deres koordineringsopgaver effektivt i henhold til dette direktiv, bør de centrale kontaktpunkter sammensættes af repræsentanter for de nationale retshåndhævende myndigheder, hvis inddragelse er nødvendig for en passende og hurtig udveksling af oplysninger i henhold til direktivet. Det er op til hver enkelt medlemsstat at beslutte, hvilken nærmere organisation og sammensætning der er nødvendig for at opfylde dette krav, men sådanne repræsentanter kan f.eks. omfatte politi, toldmyndigheder og andre retshåndhævende myndigheder, der har kompetence til at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger, samt mulige kontaktpunkter for de regionale og bilaterale kontorer, såsom forbindelsesofficerer og attachéer, der er udstationeret i andre medlemsstater og relevante EU-agenturer såsom Europol. Med henblik på en effektiv koordinering bør de centrale kontaktpunkter dog som minimum bestå af repræsentanter for den nationale Europolenhed, SIRENE-kontoret, passageroplysningsenheden og INTERPOL's nationale centralbureau som etableret i henhold til den relevante lovgivning, uanset at nærværende direktiv ikke finder anvendelse på udveksling af oplysninger, der specifikt reguleres af den pågældende EU-lovgivning.

(23) Det er nødvendigt, at de centrale kontaktpunkter indfører og anvender et centralt elektronisk sagsstyringssystem med visse minimumsfunktioner og -egenskaber, for at de kan udføre deres opgaver i henhold til dette direktiv på en effektiv måde, navnlig med hensyn til informationsstyring.

(24) For at muliggøre den nødvendige overvågning og evaluering af anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne forpligtes til at indsamle visse data og årligt forelægge dem for Kommissionen. Dette krav er navnlig nødvendigt for at afhjælpe manglen på sammenlignelige data, der kvantificerer relevante udvekslinger af oplysninger, og for at lette Kommissionens rapporteringsforpligtelse.

(25) Den grænseoverskridende karakter af kriminalitet og terrorisme kræver, at medlemsstaterne hjælper hinanden med at bekæmpe disse strafbare handlinger. Målet om passende og hurtige informationsstrømme mellem de relevante retshåndhævende myndigheder og Europol kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, når de handler hver for sig. På grund af indsatsens omfang og virkninger kan dette bedre opnås på EU-plan gennem fastsættelse af fælles regler for udveksling af oplysninger. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(26) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet foranstaltning om dette direktiv til udbygning af Schengenreglerne, bør Danmark træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre dette direktiv i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(27) Dette direktiv udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF[63]; Irland deltager derfor i vedtagelsen af dette direktiv, som er bindende for Irland.

(28) For så vidt angår Island og Norge udgør dette direktiv en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne,[64] der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra H), i Rådets afgørelse 1999/437/EF[65].

(29) For så vidt angår Schweiz udgør dette direktiv en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne[66] , der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra H), i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF[67] og med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/149/RIA[68].

(30) For så vidt angår Liechtenstein udgør dette direktiv en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne[69], der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra H), i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU[70] og med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/349/EU[71].

---

63 Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

64 EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

65 Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

66 EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

67 Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

68 Rådets afgørelse 2008/149/RIA af 28. januar 2008 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 50).

69 EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

70 Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

71 Rådets afgørelse 2011/349/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Kapitel I

Generelle bestemmelser

Artikel 1
Emne og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, når det er nødvendigt, for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger.

   Dette direktiv fastsætter navnlig regler om:

   (a) anmodninger om oplysninger indgivet til de centrale kontaktpunkter, der er oprettet eller udpeget af medlemsstaterne, navnlig om indholdet af sådanne anmodninger, obligatoriske tidsfrister for udlevering af de ønskede oplysninger, årsagerne til afslag på sådanne anmodninger og den kommunikationskanal, der skal anvendes i forbindelse med sådanne anmodninger

   (b) meddelelse på eget initiativ af relevante oplysninger til de centrale kontaktpunkter eller til de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater, navnlig de situationer hvori, og den måde hvorpå, sådanne oplysninger skal meddeles

   (c) den kommunikationskanal, der skal anvendes til al udveksling af oplysninger, og de oplysninger, der skal stilles til rådighed for de centrale kontaktpunkter i forbindelse med udveksling af oplysninger direkte mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder

   (d) det centrale kontaktpunkts oprettelse, opgaver, sammensætning og kapacitet, herunder indførelse af et centralt elektronisk sagsstyringssystem med henblik på udførelsen af kontaktpunktets opgaver.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder med henblik på at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger, der specifikt er reguleret af andre EU-retsakter.

3. Dette direktiv pålægger ikke medlemsstaterne nogen forpligtelse til at:

   a) indhente oplysninger ved hjælp af tvangsindgreb, der foretages i overensstemmelse med national ret, med det formål at stille dem til rådighed for de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater

   b) opbevare oplysninger til det formål, der er nævnt i litra a)

   c) stille oplysninger til rådighed for de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater til brug som bevismateriale i retssager.

Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 1) —

4. Dette direktiv fastsætter ikke nogen ret til at anvende de oplysninger, der er givet i overensstemmelse med direktivet, som bevismateriale i retssager.

Artikel 2
Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

(1) "retshåndhævende myndighed": enhver myndighed i medlemsstaterne, der i henhold til national ret er kompetent til at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger.

(2) "strafbare handlinger": et af følgende:

(a) lovovertrædelser som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA[72]

(b) strafbare handlinger som omhandlet i artikel 3, stk. 1 og 2, i forordning (EU) 2016/794

(c) skattekriminalitet i forbindelse med direkte og indirekte skatter som fastlagt i national ret.

(3) "oplysninger": alt indhold vedrørende en eller flere fysiske personer, forhold eller omstændigheder, der er relevant for de retshåndhævende myndigheder under udførelsen af deres opgaver i henhold til national ret med hensyn til forebyggelse, afsløring eller efterforskning af strafbare handlinger.

(4) "tilgængelige oplysninger": oplysninger, som enten det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysninger, ligger inde med, eller oplysninger, som disse centrale kontaktpunkter eller retshåndhævende myndigheder kan indhente fra andre offentlige myndigheder eller private parter, der er etableret i den pågældende medlemsstat, uden tvangsindgreb.

(5) "SIENA": netværksprogrammet til sikker informationsudveksling, der forvaltes af Europol, og som har til formål at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Europol.

(6) "personoplysninger": personoplysninger som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2016/679.

Artikel 3
Principper for udveksling af oplysninger

Medlemsstaterne skal i forbindelse med al udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv sikre, at:

(a) alle relevante oplysninger, som er tilgængelige for det centrale kontaktpunkt eller medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, meddeles det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater ("tilgængelighedsprincippet")

[72] Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

(b) betingelserne for anmodning om oplysninger fra det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater og betingelserne for at meddele oplysninger til de centrale kontaktpunkter og de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater svarer til dem, der gælder for anmodning om og meddelelse af lignende oplysninger fra og til deres egne retshåndhævende myndigheder ("princippet om lige adgang")

(c) oplysninger, der meddeles det centrale kontaktpunkt eller de retshåndhævende myndigheder i en anden medlemsstat, og som er mærket som fortrolige, beskyttes af disse retshåndhævende myndigheder i overensstemmelse med kravene i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, der giver en tilsvarende grad af fortrolighed ("fortrolighedsprincippet").

Kapitel II

Udveksling af oplysninger via centrale kontaktpunkter

Artikel 4

Anmodninger om oplysninger til de centrale kontaktpunkter

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt og, hvis de har truffet afgørelse herom, deres retshåndhævende myndigheder indsender anmodninger om oplysninger til de centrale kontaktpunkter i andre medlemsstater i overensstemmelse med betingelserne i stk. 2-5.

   Hvis en medlemsstat har besluttet, at dens retshåndhævende myndigheder ligesom dens centrale kontaktpunkt kan indgive anmodninger om oplysninger til de centrale kontaktpunkter i andre medlemsstater, skal den sikre, at disse myndigheder samtidig med indgivelsen af sådanne anmodninger sender en kopi af anmodningerne og af enhver anden meddelelse i tilknytning hertil til den pågældende medlemsstats centrale kontaktpunkt.

2. En anmodning om oplysninger til en anden medlemsstats centrale kontaktpunkt indgives kun, hvis der er objektive grunde til at tro, at:

   (a) anmodningen er nødvendig og står i et rimeligt forhold til det formål, der er angivet i artikel 1, stk. 1

   (b) de ønskede oplysninger er tilgængelige for de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne.

3. Det skal i en enhver anmodning om oplysninger til et centralt kontaktpunkt i en anden medlemsstat fremgå, om anmodningen er hastende.

   En anmodning om oplysninger betragtes som hastende, hvis der under hensyn til alle relevante kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag er objektive grunde til at antage, at de ønskede oplysninger opfylder et eller flere af følgende kriterier:

   (a) de er afgørende for at afværge en umiddelbar og alvorlig trussel mod en medlemsstats offentlige sikkerhed

   (b) de er nødvendige for at beskytte en persons vitale interesser, som er i overhængende fare

(c) de er nødvendige for at træffe en afgørelse, der kan indebære opretholdelse af restriktive foranstaltninger, der svarer til frihedsberøvelse

(d) der er overhængende risiko for, at de mister deres relevans, hvis de ikke meddeles omgående.

4. Anmodninger om oplysninger sendt til en anden medlemsstats enkelte kontaktpunkt skal indeholde alle de forklaringer, der er nødvendige for, at de kan behandles hensigtsmæssigt og hurtigt i overensstemmelse med nærværende direktiv, herunder det følgende som minimum følgende:

(a) en specifikation af de ønskede oplysninger, der er så detaljerede, som det under de givne omstændigheder er muligt

(b) en beskrivelse af formålet med anmodningen om oplysninger

(c) de objektive grunde til, at det menes, at de ønskede oplysninger er tilgængelige for de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne

(d) en redegørelse for forbindelsen mellem formålet og den eller de personer, som oplysningerne vedrører, hvis det er relevant

(e) årsagerne til, at anmodningen anses for at være hastende, hvis det er relevant.

5. Anmodninger om oplysninger til det centrale kontaktpunkt i en anden medlemsstat skal indgives på et af de sprog, der er opført på den liste, som den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne, har udarbejdet, og som offentliggøres i overensstemmelse med artikel 11.

Artikel 5

Meddelelse af oplysninger i medfør af anmodninger rettet til centrale kontaktpunkter

1. Med forbehold af denne artikels stk. 2 og artikel 6, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at deres centrale kontaktpunkt meddeler de oplysninger, der anmodes om i henhold til artikel 4, så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for følgende frister, alt efter hvad der er relevant:

(a) otte timer for hasteanmodninger vedrørende oplysninger, der er tilgængelige for de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne, uden at der skal indhentes en retskendelse

(b) tre kalenderdage for hasteanmodninger vedrørende oplysninger, der er tilgængelige for de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne, forudsat at de indhenter en retskendelse

(c) syv kalenderdage for alle anmodninger, der ikke haster.

De frister, der er fastsat i det foregående afsnit, løber fra det tidspunkt, hvor anmodningen om oplysninger modtages.

2. Hvis de ønskede oplysninger i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne, i overensstemmelse med artikel 9 først er tilgængelige, efter at der er indhentet en retskendelse, kan medlemsstaten fravige de frister, der er omhandlet i stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for at indhente en sådan kendelse.

I sådanne tilfælde skal medlemsstaten sikre, at dens centrale kontaktpunkt træffer begge følgende foranstaltninger:

i) straks underretter det centrale kontaktpunkt eller, hvor det er relevant, den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat om den forventede forsinkelse med angivelse af varigheden heraf og årsagerne hertil

ii) efterfølgende holder den anmodende part orienteret og meddeler de ønskede oplysninger så hurtigt som muligt, efter at der er indhentet retskendelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt meddeler de oplysninger, der anmodes om i overensstemmelse med artikel 4, til det centrale kontaktpunkt eller, hvor det er relevant, den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat på det sprog, som anmodningen om oplysninger blev indgivet på i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5.

Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt, hvis det meddeler de ønskede oplysninger til den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat, samtidig sender en kopi af oplysningerne til det centrale kontaktpunkt i denne medlemsstat.

Artikel 6

Afslag på anmodninger om oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt kun afslår at meddele de oplysninger, der anmodes om i henhold til artikel 4, når en eller flere af følgende grunde gør sig gældende:

(a) de ønskede oplysninger er ikke tilgængelige for det centrale kontaktpunkt og de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne

(b) anmodningen om oplysninger opfylder ikke kravene i artikel 4

(c) der er givet afslag på en anmodning om en retskendelse, der kræves i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der anmodes om oplysninger, jf. artikel 9

(d) de ønskede oplysninger udgør andre personoplysninger end dem, der falder ind under de kategorier af personoplysninger, der er omhandlet i artikel 10, litra i)

(e) der er objektive grunde til at antage, at meddelelsen af de ønskede oplysninger vil:

i) være i strid med væsentlige sikkerhedsinteresser i den medlemsstat, der anmodes om oplysningerne

ii) bringe et positivt udfald af en igangværende efterforskning af en strafbar handling i fare eller

iii) uretmæssigt skade en fysisk eller juridisk persons vitale interesser.

Et afslag berører kun den del af de ønskede oplysninger, som de i det foregående afsnit anførte grunde vedrører; den berører ikke forpligtelsen til, hvor det er relevant, at meddele de øvrige dele af oplysningerne i overensstemmelse med dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt underretter det centrale kontaktpunkt eller, hvor det er relevant, den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat om afslaget og angiver årsagerne til afslaget inden for de frister, der er fastsat i artikel 5, stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt straks anmoder det centrale kontaktpunkt eller, hvor det er relevant, den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat om yderligere præciseringer, der er nødvendige for at behandle en anmodning om oplysninger, som ellers ville skulle afslås.

   De frister, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, suspenderes fra det øjeblik, hvor det centrale kontaktpunkt eller, hvor det er relevant, den retshåndhævende myndighed i den anmodende medlemsstat modtager anmodningen om præciseringer, indtil det centrale kontaktpunkt i den medlemsstat, der anmodes om oplysninger, modtager præciseringerne.

4. Afslag, begrundelser for afslag, anmodninger om præciseringer og præciseringer som angivet i stk. 3 og 4 samt alle andre meddelelser i tilknytning til anmodninger om oplysninger rettet til en anden medlemsstats centrale kontaktpunkt skal fremsendes på det sprog, som anmodningen blev indgivet på i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5.

Kapitel III

Anden udveksling af oplysninger

Artikel 7

Meddelelse af oplysninger på eget initiativ

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder på eget initiativ giver de centrale kontaktpunkter eller de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater alle de oplysninger, der er tilgængelige for dem, hvis der er objektive grunde til at antage, at oplysningerne kan være relevante for de pågældende medlemsstater med henblik på det formål, der er angivet i artikel 1, stk. 1. Denne forpligtelse gælder dog ikke, hvis de grunde, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, litra c), d) eller e), finder anvendelse på de pågældende oplysninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder, når de meddeler oplysninger på eget initiativ i overensstemmelse med stk. 1, anvender ét af de sprog, der er opført på den liste, som den pågældende medlemsstat har udarbejdet og offentliggjort i overensstemmelse med artikel 11.

   Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder, når de meddeler sådanne oplysninger til den retshåndhævende myndighed i en anden medlemsstat, samtidig sender en kopi af oplysningerne til det centrale kontaktpunkt i denne medlemsstat.

Artikel 8

Udveksling af oplysninger efter anmodninger, der indgives direkte til de retshåndhævende myndigheder

Medlemsstaterne sikrer, at når deres centrale kontaktpunkt eller retshåndhævende myndigheder sender anmodninger om oplysninger, afgiver oplysninger i medfør af sådanne anmodninger eller sender andre meddelelser i tilknytning hertil direkte til de retshåndhævende myndigheder i en anden medlemsstat, sender de samtidig en kopi heraf til det centrale kontaktpunkt i denne medlemsstat og, hvis afsenderen er en retshåndhævende myndighed, til det centrale kontaktpunkt i myndighedens egen medlemsstat.

Kapitel IV

Supplerende regler om meddelelse af oplysninger i henhold til kapitel II og III

Artikel 9
Retskendelse

1. Medlemsstaterne kræver ikke, at der indhentes retskendelse, for at der kan meddeles oplysninger til en anden medlemsstats centrale kontaktpunkter eller retshåndhævende myndigheder i henhold til kapitel II og III, hvis der ikke kræves en sådan retskendelse i forbindelse med en tilsvarende meddelelse af oplysninger til deres eget centrale kontaktpunkt eller deres egne retshåndhævende myndigheder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at når deres nationale lovgivning i overensstemmelse med stk. 1 kræver, at der indhentes en retskendelse, for at der kan meddeles oplysninger til en anden medlemsstats centrale kontaktpunkt eller retshåndhævende myndighed, træffer deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med deres nationale lovgivning for hurtigst muligt at indhente en sådan retskendelse.
3. Der foretages en vurdering af og træffes afgørelse om anmodninger om retskendelse i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor den kompetente judicielle myndighed er beliggende.

Artikel 10

Supplerende regler vedrørende oplysninger, der udgør personoplysninger

Medlemsstaterne sikrer, at følgende gælder, når deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder i henhold til kapitel II og III meddeler oplysninger, der udgør personoplysninger:

i) de kategorier af personoplysninger, der meddeles, forbliver begrænset til dem, der er anført i afsnit B, punkt 2, i bilag II til forordning (EU) 2016/794

ii) deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder meddeler også samtidig og i så vid udstrækning som muligt de elementer, der er nødvendige for, at det centrale kontaktpunkt eller den retshåndhævende myndighed i den anden medlemsstat kan vurdere, i hvor høj grad personoplysningerne er korrekte, fuldstændige, pålidelige og ajourførte.

Artikel 11
Liste over sprog

1. Medlemsstaterne udarbejder og ajourfører en liste med et eller flere af de officielle EU-sprog, på hvilket deres centrale kontaktpunkt kan afgive oplysninger efter en anmodning om oplysninger eller på eget initiativ. Et af sprogene på listen skal være engelsk.

2. Medlemsstaterne forelægger disse lister og eventuelle ajourføringer heraf for Kommissionen. Kommissionen offentliggør disse lister samt eventuelle ajourføringer heraf i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 12
Meddelelse af oplysninger til Europol

Medlemsstaterne sikrer, at når deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder sender anmodninger om oplysninger, meddeler oplysninger i medfør af sådanne anmodninger, meddeler oplysninger på eget initiativ eller sender andre meddelelser i tilknytning hertil i henhold til kapitel II og III, sender de også samtidig en kopi heraf til Europol, for så vidt oplysningerne vedrører lovovertrædelser, der er omfattet af Europols mål i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/794.

Artikel 13
Anvendelse af SIENA

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt eller deres retshåndhævende myndigheder benytter SIENA, når de sender anmodninger om oplysninger, meddeler oplysninger i medfør af sådanne anmodninger, meddeler oplysninger på eget initiativ eller sender andre meddelelser i tilknytning hertil i henhold til kapitel II og III eller artikel 12,

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt samt alle deres retshåndhævende myndigheder, der kan blive involveret i udvekslingen af oplysninger i henhold til dette direktiv, er direkte forbundet til SIENA.

Kapitel V

Centralt kontaktpunkt for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne

Artikel 14
Oprettelse, opgaver og kapacitet

1. Hver medlemsstat opretter eller udpeger et nationalt centralt kontaktpunkt som den centrale enhed, der er ansvarlig for at koordinere udvekslingen af oplysninger i henhold til dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt har beføjelse til som minimum at udføre alle følgende opgaver:

   (a) modtage og evaluere anmodninger om oplysninger

   (b) videresende anmodninger om oplysninger til den eller de relevante nationale retshåndhævende myndighed(er) og, hvor det er nødvendigt, koordinere behandlingen af sådanne anmodninger og meddelelsen af oplysninger efter sådanne anmodninger

(c) analysere og strukturere oplysninger med henblik på at meddele dem til de centrale kontaktpunkter og, hvor det er relevant, til de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater

(d) efter anmodning eller på eget initiativ meddele oplysninger til de centrale kontaktpunkter og, hvor det er relevant, til de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 5 og 7

(e) afslå at give oplysninger i overensstemmelse med artikel 6 og om nødvendigt anmode om præciseringer i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3

(f) sende anmodninger om oplysninger til andre medlemsstaters centrale kontaktpunkter i overensstemmelse med artikel 4 og om nødvendigt give præciseringer i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3.

3. Medlemsstaterne sikrer, at:

(a) deres centrale kontaktpunkt har adgang til alle de oplysninger, der er tilgængelige for deres retshåndhævende myndigheder, i det omfang det er nødvendigt for udførelsen af dets opgaver i henhold til dette direktiv

(b) deres centrale kontaktpunkt udfører sine opgaver 24 timer i døgnet, året rundt

(c) deres centrale kontaktpunkt har det personale, de ressourcer og den kapacitet, herunder til oversættelse, der er nødvendig for, at det kan udføre sine opgaver hurtigt og på en passende måde i overensstemmelse med dette direktiv og navnlig de frister, der er fastsat i artikel 5, stk. 1

(d) de judicielle myndigheder, der er kompetente til at udstede de retskendelser, der kræves i henhold til national lovgivning i overensstemmelse med artikel 9, står til rådighed for det centrale kontaktpunkt 24 timer i døgnet, året rundt.

4. Senest en måned efter oprettelsen eller udpegelsen af deres centrale kontaktpunkt underretter medlemsstaterne Kommissionen herom. De ajourfører disse oplysninger, når det er nødvendigt.

Kommissionen offentliggør disse meddelelser samt eventuelle ajourføringer heraf i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 15
Sammensætning

1. Medlemsstaterne fastlægger organisationen og sammensætningen af deres centrale kontaktpunkt på en sådan måde, at det kan udføre deres opgaver i henhold til dette direktiv på en effektiv og virkningsfuld måde.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt består af repræsentanter for de nationale retshåndhævende myndigheder, hvis inddragelse er nødvendig for en passende og hurtig udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv, herunder som minimum de følgende, for så vidt som den pågældende medlemsstat i henhold til den relevante lovgivning er forpligtet til at oprette eller udpege disse enheder eller kontorer:

a) den nationale Europolenhed nedsat ved artikel 7 i forordning (EU) 2016/794

b) SIRENE-kontorerne nedsat ved artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862[73]

c) passageroplysningsenheden nedsat ved artikel 4 i direktiv (EU) 2016/681

d) INTERPOLs nationale centralbureau etableret ved artikel 32 i statutterne for Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (INTERPOL).

Artikel 16
Sagsstyringssystem

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale kontaktpunkt indfører og driver et centralt elektronisk sagsstyringssystem som det register, der gør det muligt for det centrale kontaktpunkt at udføre sine opgaver i henhold til dette direktiv. Sagsstyringssystemet skal som minimum have alle følgende funktioner og egenskaber:

a) registrering af modtagne og afsendte anmodninger om oplysninger som omhandlet i artikel 5 og 8 samt enhver anden kommunikation med centrale kontaktpunkter og, hvor det er relevant, retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater vedrørende sådanne anmodninger, herunder oplysninger om afslag og anmodninger om og fremlæggelse af præciseringer, jf. artikel 6, stk. 2 og 3

b) registrering af kommunikation mellem det centrale kontaktpunkt og de nationale retshåndhævende myndigheder, jf. artikel 15, stk. 2, litra b)

c) registrering af meddelelse af oplysninger til det centrale kontaktpunkt og, hvor det er relevant, til de retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 5, 7 og 8

d) krydstjek af modtagne anmodninger om oplysninger, jf. artikel 5 og 8, på grundlag af de oplysninger, der er tilgængelige for det centrale kontaktpunkt, herunder oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, andet afsnit, og artikel 7, stk. 2, andet afsnit, og andre relevante oplysninger, der er registreret i sagsstyringssystemet

(e) sikring af en passende og hurtig opfølgning på modtagne anmodninger om oplysninger, jf. artikel 4, navnlig med henblik på at overholde fristerne for levering af de ønskede oplysninger i henhold til artikel 5

(f) interoperabilitet med SIENA, der navnlig sikrer, at meddelelser, der modtages via SIENA, kan registreres direkte i sagsstyringssystemet, og at meddelelser, der sendes via SIENA, kan sendes direkte fra sagsstyringssystemet

(g) udarbejdelse af statistikker vedrørende udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv med henblik på evaluering og overvågning, navnlig på baggrund af artikel 17

[73] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56).

(h) registrering af adgang og af andre behandlingsaktiviteter i forbindelse med oplysningerne i sagsstyringssystemet med henblik på ansvarlighed og cybersikkerhed.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at alle cybersikkerhedsrisici i forbindelse med sagsstyringssystemet, navnlig for så vidt angår dets arkitektur, forvaltning og kontrol, styres og håndteres på en forsvarlig og effektiv måde, og at der gives passende garantier mod uautoriseret adgang og misbrug.

3. Medlemsstaterne sikrer, at personoplysninger, der behandles af deres centrale kontaktpunkt, kun lagres i sagsstyringssystemet, så længe det er nødvendigt og rimeligt i forhold til de formål, hvortil personoplysningerne behandles, og at de efterfølgende slettes uigenkaldeligt.

Kapitel VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 17
Statistik

1. Medlemsstaterne sender senest den 1. marts hvert år statistiske oplysninger til Kommissionen om udveksling af oplysninger med andre medlemsstater i henhold til dette direktiv.

2. Disse statistikker skal som minimum omfatte:

   a) antallet af anmodninger om oplysninger indgivet af deres centrale kontaktpunkt og af deres retshåndhævende myndigheder

   b) antallet af anmodninger om oplysninger, som deres centrale kontaktpunkt og deres retshåndhævende myndigheder har modtaget og besvaret, opdelt efter hastende og ikkehastende karakter og fordelt på de øvrige medlemsstater, der modtager oplysningerne

   c) antallet af anmodninger om oplysninger, der er afslået i henhold til artikel 6, fordelt på anmodende medlemsstater og efter grundene til afslag

   d) antallet af tilfælde, hvor der er afveget fra de frister, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, fordi det har været nødvendigt at indhente en retskendelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, opdelt efter de medlemsstater, der har indgivet de pågældende anmodninger om oplysninger.

Artikel 18
Rapportering

1. Kommissionen forelægger senest *[ikrafttrædelsesdato + tre år]* Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af dette direktivs gennemførelse.

2. Kommissionen forelægger senest *[ikrafttrædelsesdato + fem år]* Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af dette direktivs effektivitet og virkningsfuldhed. Kommissionen tager de oplysninger, der er indsendt af medlemsstaterne, og alle andre relevante oplysninger vedrørende gennemførelsen af dette direktiv i betragtning. På grundlag af denne evaluering træffer Kommissionen

afgørelse om passende opfølgende foranstaltninger, herunder om nødvendigt et lovgivningsforslag.

Artikel 19

Ændringer af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen

Fra [*den dato, der er angivet i artikel 21, stk. 1, første afsnit*] ændres konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen således:

i) Artikel 39 erstattes af nærværende direktiv, for så vidt som artiklen vedrører udveksling af oplysninger til det formål, der er angivet i artikel 1, stk. 1, i dette direktiv.

ii) Artikel 46 udgår.

Artikel 20

Ophævelse

Rammeafgørelse 2006/960/RIA ophæves med virkning fra [den dato, der er angivet i artikel 21, stk. 1, første afsnit].

Henvisninger til nævnte rammeafgørelse gælder som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i nærværende direktiv.

Artikel 21

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [*ikrafttrædelsesdato + to år*]. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

   Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra nævnte dato. De anvender dog artikel 13 fra den [*ikrafttrædelsesdato + fire år*].

   Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 22

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 23

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*